

MŰVÉSZEK

A költők nem koncerteznek.

Még csak nem is keringőzhetnek
egyedül a dolgozószobájukban,
kinyúlt kardigánban és pamutnadrágban,
és ezt még kevésbé írhatják meg
anélkül, hogy hülyét csinálnának magukból.

A zenészeknek egy jó billentésért
nem kell eladniuk az anyjukat, a szerelmüket.

Van, akinek a szemében
nem is számít művésznek
csak az, aki bőrkötényben önt forró fémet,
vagy legalább munka közben
összekeni magát.

De azt csak mi tudjuk megkérdezni,
hogy Glenn Gould dűnnyögésének is
zenévé kellett volna-e válnia,
vagy már annyi volt ott a zene,
hogy az orrán is az jött.

Vagy leírni, hogy Van Gogh utolsó palettáján
a színek ugyanazok, mint a vásznon,
csak az ecsetvonások végzetesebbek,
a téma kidolgozása vadabb.

EGY MÉRÉS NEM MÉRÉS

Az emberélet gumikötélének
még húzható a közelebbi vége.
Még nyújtható, mielőtt véget érne.

És míg húzza az idejét az ügyeletes én,
a közepe mindig máshová esik
az élet mellett futó évek számegyenesén.

Aztán mikor vége, és már nemcsak
incselkedik a ninccsel,
nincs csel,

és a két mérce fedésbe kerül,
mint a szalag két oldalán
centi az inchcsel.